

Сайтът **desebg.com** публикува позицията на историка Георги Михайлов, основател на сайта desehistory.com и член на Управителния съвет на фондация „Истина и памет“, за скандала с [опита за подмяна на факти и събития за комунистическия режим](#) или превратното им представяне в част от новите учебници по история за 10-ти клас, които предстоят да бъдат одобрени или не от министъра на образованието и науката Красимир Вълчев.

Истината и само истината

Написано от Георги Михайлов, член на УС на фондация „Истина и памет“
Неделя, 23 Юни 2019 08:19

Днес, 22.06.2019 г. България е член на НАТО и Европейския съюз. На 26.12.1991 г. СССР се срина под тежестта на собствената си несъстоятелност. На 26.04.2000 г. Народно събрание прие „Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен“, а на 28.10.2009 г. „Декларация, осъждаща опита за насилствена асимилация на българските мюсюлмани“, в която определя принудителното изселване на над 360 хил. етнически турци за форма на етническо прочистване.

През 2016 г. с разследващия журналист Христо Христов, проф. Евелина Келбечева и юриста Александър Кашъмов създадохме фондация „Истина и памет“ с основната цел да се знае истината за комунизма и да се помни, за да не се повтаря!

Пиша горното, за самия себе си, и за да се опитам да разбера равнодушието. Как е възможно след всички положени усилия най-вече от страна на проф. Келбечева, доц. Лъчезар Стоянов и Христо Христов, но и много други колеги, да се стигне до тук?

Чета учебниците и си мисля как от тях един десетокласник ще разбере, че периодът между 9.IX.1944 и 1990 г. не е просто време на еднопартиен режим, в който е имало и някои грешки в развитието?

Как този ученик ще разбере, че след 9.IX.1944 г. България остава зад „Желязната завеса“? Може би от известната реч на Уинстън Чърчил, произнесена на 5 март 1946 г. в колежа Уестминстър, Фултън, Мисури. „От Щечин на Балтийско море до Триест на Адриатическо море желязна завеса се е спуснала над континента. Зад тази линия лежат всички столици на древните държави от Централна и Източна Европа...“

Няма да е от нашите учебници, но пък в тях има какво е казал Хрушчов, а то е далеч по-важно!

Говорим за един кървав, терористичен, престъпен режим, който не се колебае да убива враговете си, няма проблем да измъчва жертвите си, да ги изпраща по лагери, за да умрат в нечовешките условия или в затвора с измислени обвинения.

Никъде не виждам да е описан садистичния режим, в който задържаната в Дирекцията на Народната милиция Мара Рачева, умира след падане от четвъртия етаж, като преди това „следователи“ педантично изтръгват ноктите на пръстите на краката ѝ, отрязват три пръста от дясната ѝ ръка, отсичат ушите, нарязват гърдите, изваждат всичките ѝ зъби, като не забравят и да одерат шест сантиметрова ивица кожа от областта на кръста.

Може би Мара Рачева е единичен случай? Може би случаят на кандидата за Народен представител Людмила Славова, която през 1946 г. решава да се изправи срещу БРП/к и тръгва да прави кампания, завършва положително и все пак режимът е бил толерантен към инакомислещите?

За съжаление Людмила Славова е пресрещната от група от 10 въоръжени с тояги ремсисти, които я изнасилват групово, след което чупят двете ѝ ръце, и мислейки, че е умряла я захвърлят в канавката.

Макар и наранена, нейният призив е достатъчен за да опише времето, в което живее: „Жени, майки, сестри, български граждани, от ваше име аз обвинявам и търся гаранция за свободата и живота ни. Затова в името на човечността, свободата и демокрацията ние, огромното мнозинство от народа, сред който съм била винаги, съм и ще бъда, трябва да продължим борбата.“

Людмила Славова е сварена (буквално) в Централния софийски затвор и умира от раните си в затворническата болница на 16 октомври 1948 г. Умира в разцвета на силите си, на 35 години. Гробът ѝ е неизвестен. Преди да умре, държейки ръката на д-р Грозев, прошепва: „Кажете на всички приятели, че изпълних доколкото можех дълга си. Но така е трябвало да се случи...“

Кога децата ни ще научат от учебниците колко са убитите без съд и присъда след 9.IX.1944 г.?

Кой от днешните младежи е чувал за „Горянското движение“, или за остров „Предела“, където са заравяни труповете на зверски убитите бивши министри, депутати, лекари, преподаватели, съдии, журналисти и дръзналите да застанат срещу режима?

И ако за трите фалита на комунистическата икономика и убийството на Георги Марков разбрахме само благодарение на разследващия журналист Христо Христов, то за престъпления, като асимилацията на етническите турци и помаците има десетки хиляди страници доказателства.

В нито един учебник не виждаме историята на така наречения „Възродителен процес“, такава, каквато е констатирана от редица историци въз основа на свидетелства и архивни документи.

От изселването на мюсюлманското население от южната граница през 1948-1951, през „Разфереджаването“ 1959 г., няколкото преименувания на помаците през 1962-1964-1970-1972-1974. Бунтът на помашките села Корница, Брезница и Лъжница през зимата на 1972-1973 г.

Тоталната кампания за побългаряване на 1 306 000 етническите турци през 1984-1989 и насилственото изселване на над 360 000 в Република Турция през 1989 г. Всичко това е отдавна известно на историческата общност, но в новите учебници виждаме дори благовидни обяснения на действията на режима: „Българите ставали малко, а и имало голям натиск от съседна Турция....”

Няма и информация, че така нареченият „Възродителен процес“ след 10.XI.1989 г. е отменен от самата БКП и е осъден като асимилационна политика от българското Народно събрание през 2010 г. и с нарочна декларация преди това през 2009 г. За каква история става въпрос?

Зад всеки ден и всяка дата стоят гласове. Едните са на възрастни хора, които не са искали да оставят домовете, в които са родени и израснали, други са на младежите, които просто искат да носят дънки, като връстниците си... има гласове на майки, които преди да бъдат насилствено изселени в Турция, чакат с кърмачета със седмици в импровизирани автобусни лагери преди границата...

Емоциите не трябва да определят историята ни, но разказите на съвременници,

Истината и само истината

Написано от Георги Михайлов, член на УС на фондация „Истина и памет“
Неделя, 23 Юни 2019 08:19

съчетани с безпристрастния прочит на документите, ни дават гаранция за истината и само истината.

Става дума за нашите деца, става дума за формирането на гражданска позиция, чрез познание, става дума за функционална грамотност. Затова трябва да преодолеем пасивността и да заявим позицията си.

Комунизмът не беше осъден, а жертвите не бяха обезвъзмездени и как ли може да се обезвъзмезди загубата на близък...

Но с изучаването на истината ще дадем шанс на децата ни и на идните поколения да не повтарят никога грешките на миналото.

От 21 юни 2019 г. фондация „Истина и памет“ инициира петиция за недопускане на за недопускане на подмяна на факти и събития от комунистическия период 1944-1989 г. и прехода към демокрация или за манипулативното, подвеждащо и тенденциозното им представяне в новите учебници по история и цивилизации за 10-ти клас, която бързо набира подкрепа и която [може да подкрепите – ТУК](#) .